

Posudek vedoucího práce k diplomové práci
autora Filipa Šimarka
na téma **Spoluvlastnictví s důrazem na jeho zrušení a vypořádání**

Diplomová práce byla v souladu s pokynem děkana č. 23D/2011 ze dne 2. 8. 2011, kterým se stanoví postup při ověřování originality vysokoškolské kvalifikační práce, prověřena antiplagiátorským programem THESES, který vykázal shodu diplomové práce s jinými díly v rozsahu 2 %.

Diplomová práce sestává ze třinácti částí včetně úvodu, závěru a cizojazyčného resumé. Autor se pokusil práci obohatit zařazením přílohy, jíž je vzorová žaloba o zrušení a vypořádání spoluvlastnictví.

Pokud jde o rozsah, předkládaná práce zdánlivě naplňuje minimálně stanovený rozsah, jímž je 50 stran vlastního textu. Nelze však přehlédnout, že autor zcela nepochopitelně využívá v průběhu celé své práce zbytečně vynechané řádky mezi odstavci textu a i mezi jinými pasážemi, které by bylo dle jeho názoru vhodné oddělit. Navíc stránky 12, 46, 51 a 59 jsou prakticky prázdné. Podle názoru vedoucího práce se jedná o umělé "natahování textu".

Ihned úvodem je třeba vznést výraznou kritiku k jazykovému zpracování. Předkládaná práce totiž obsahuje naprosto nepřijatelné množství gramatických chyb, překlepů, nesprávností ve skloňování, chybějících nebo přebývajících písmen, nepřesností v interpunkci apod. Je zjevné, že se nejedná o jednorázové excesy, ale spíše o zcela nedostatečnou korekturu. Nedostatků je skutečně celá řada a jsou prakticky na každé stránce a také v názvech kapitol, takže ani není potřeba je podrobněji rekapitulovat. Pokud diplomant není sám schopen bez chyb napsat práci tak zásadního významu, jakou diplomová práce nepochybně je, lze mu doporučit, aby se dohodl s nějakým korektorem. Valnou většinu chyb by totiž bylo možno odstranit již při prvním přečtení. Místy dále vedoucí práce zaznamenal nesprávné formátování a nesprávnou citaci judikatury, i tomu by sedalo řádnou korekturou předejít. Tím, že se tak nestalo, autor svou práci značně zdevalvoval.

Zaměříme-li se na samotnou strukturu práce, ta je v pořádku. Autor se odrazil od historické římskoprávní vstupní kapitoly a obecné kapitoly o vlastnictví a spoluvlastnictví k samotnému jádru zpracování.

Práce je doplněna standardním seznamem použité literatury, který odpovídá formálním požadavkům. Pokud jde o odbornou literaturu, autor se omezil na pouhých devět zdrojů, což vedoucí práce nevnímá jako dostatečné. Kupříkladu na časopiseckou literaturu a internetové zdroje, které bývají v současné době běžné, rezignoval autor úplně. Nedostatečný rozsah zdrojů však autor napravil pestrou škálou judikatury, se kterou pracoval. Byť nejsou soudní judikáty v konkrétní kauze v českém právním prostředí pramenem práva, mají svůj nesporný význam a práce s nimi by měla být pro každého právníka naprosto běžnou rutinou. Řešené téma ke kvalitnímu zpracování judikatury přímo vybízelo, neboť judikatura specializovaného senátu Nejvyššího soudu ČR na dané téma je mimořádně bohatá. Lze konstatovat, že autor očekávání na zpracování judikatury do značné míry splnil. Autor se snažil zaujmout stanovisko ke vztahu staré a nové judikatury, některé judikatorně řešené případy se snažil rozebrat i skutkově a argumentačně, místy se snažil i na judikáty vytvořit vlastní, třeba kritický názor. Za to vše jej lze pochválit. Na druhou stranu, a to není pouze problém práce s judikaturou, ale celé práce, zůstává autor často povrchní, nejde do hloubky předkládaných úvah a vše nejednou předkládá tak, jako by to bylo bezrozporné a jasné. Autor však velmi dobře chápe, že daná problematika bývá do značné míry specifická mimořádně vyhocenými vztahy spoluvlastníků, které mnohdy

vedou až k tomu, že soudní praxe musí řešit extrémní případy vymykající se zdravému rozumu.

Pokud jde o poznámkový aparát v práci využitý, ten svým rozsahem odpovídá rozsahu a charakteru práce. V podstatě se jedná o citace závěrů jiných autorů a odkazy na konkrétní judikáty. To souvisí s tím, že práce je do značné míry kompilátem z děl jiných autorů a ze závěrů relevantní judikatury – dlužno dodat, že se jedná o kompilát celkem zdařilý.

Autor volí popisnou metodu výkladu. Z obsahového hlediska je práce pochopitelně vymezena autorem zvoleným tématem “Spoluvlastnictví s důrazem na jeho zrušení a vypořádání“. Lze shrnout, že autor se žádoucím způsobem drží zvoleného tématu. Jeho zpracování má jasný obsah a strukturu, negativem pak je již výše zmiňovaná povrchnost. Autor se však nedopouští zřejmých věcných chyb.

Autor se ve vztahu k právním problémům povětšinou vyjadřuje právním jazykem. V popisných pasážích někdy volí volnější formu, nicméně není to až v takovém množství, že by se už nejednalo o odbornou práci. Naopak by toto neformálnější pojetí v určité míře mohlo pomoci srozumitelnosti práce pro laického čtenáře.

U diplomové práce se očekává, že uchazeč překročí národní rámec. Tomuto požadavku vyhověno nebylo, nicméně vedoucí práce vnímá jistou náročnost tohoto úkolu. Pokud jde o úvahy de lege ferenda, ty do určité míry v desáté kapitole zpracovány jsou a jistě se stanou předmětem diskuse u obhajoby diplomové práce.

U ústní obhajoby by se autor mohl mimo jiné zaměřit na následující otázky:

- 1) Necht' autor uvede konkrétní příklady nevhodné doby nebo újmy jen některého ze spoluvlastníků jakožto důvodů bránících zrušení spoluvlastnictví.
- 2) Může soud v řízení o zrušení a vypořádání spoluvlastnictví rozhodnout rozsudkem pro uznání?

Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem doporučuje oponent posuzovanou diplomovou práci k obhajobě, a to předběžně jako velmi dobrou až dobrou v závislosti na výkonu diplomanta u ústní obhajoby.

V Plzni dne 26.4.2022

JUDr. Radek Spurný